

תת"ע (עכו) 11638-10-23 - וסים חטיב נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 11638-10-23 - וסים חטיב נ' מדינת ישראל לשלום עכו

תת"ע (עכו) 11638-10-23

וסים חטיב

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[10.06.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 7.4.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 25.4.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה יובהר כי אין באי הגשת תגובה מטעם המשיבה כדי להביא בהכרח להיעתרות לבקשת המבקשת ודי להפנות בעניין זה לעפ"ת 2599110-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

" ככלל, שעה שהוחלט על קבלת תגובת המאשימה, ראוי כי תגובה זו תוגש וכי בית המשפט ימתין לה. מן הצד האחר, לא צריך להיות חולק בדבר סמכותו של בית המשפט לתת החלטתו על סמך החומר המונח לפניו, ללא תגובה, וכאשר העדר תגובה אינו גורר קבלת הבקשה באופן אוטומטי (או כלשוננו של המערער, יש לראות ב"התעלמות המאשימה כהסכמתה לביטול פסה"ד").

כן אציין כי הבקשה הוגשה בחריגה ניכרת מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף; בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיית הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו). יודגש כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקש עוד ביום 19.4.2024, וחזר בציון "סירב לקבל" כאשר לא ניתן כל הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה.

הגם שהבקשה הוגשה בשיהוי, ראיתי לנכון לבחון את טענות המבקש גם לגופן.

המבקש טען, בין היתר, כי מעולם לא קיבל זימון לדיון והכחיש קיומו של כל מפגש עם הדוור, יחד עם זאת, עיון במידע המצוי בתיק בית המשפט מעלה כי קיימת הזמנה כדן עבור הישיבה בה נשפט המבקש בהעדר, כאשר אישור המסירה חזר בציון "סרב לקבל- הודבק". ב"כ המבקש התייחס בטיעונו לסריקת אישור המסירה ע"י המשיבה, אלא שעסקין באישור מסירה הקיים בתיק בית המשפט. עיון באישור מסירה זה מעלה כי האישור כולל את שמו המלא של המבקש, מס' תעודת זהות, שם אביו, ישוב מגוריו בצד מיקוד. כן צוין תאריך הביקור, שעה, שם הדוור, מצב המסירה, וחתימת פקיד הדואר; יוצא איפוא כי עסקין באישור מסירה המלמד בדבר "מסירה כדן".

לענין אי התייצבות נאשמים לדיונים בעניינים בשל טענה כי לא קיבלו זימון יפים הדברים שנקבעו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

טענת זיוף המפגש בין המבקש לדוור הינה טענה חמורה אך זו נטענה בעלמא על ידי המבקש וכלאחר יד, ללא שום ביסוס עובדתי, או ראיות המוכיחות את הזיוף, ומשכך לא ניתן לקבל טענה זו. אם בכך לא סגי, מצופה היה מהמבקש אשר מעלה טענות חמורות ביותר, לפעול לבירור העניין, ותמוהה עד מאד מדוע המבקש לא עשה כן; בעניין זה אפנה לעפ"ת 4733-12-22 ונטורה נ' מדינת ישראל (4.1.2023) שם נדון מקרה שבו זויפה חתימת המבקש על גבי אישור המסירה, אך הדברים יפים גם לעניינו:

"הטענה החדשה כי החתימה על האישור אינה משתייכת למערער, דינה היה לעלות ולהתברר בבית משפט קמא, ואולם לא זו בלבד שהטענה לא הועלתה במועדה, אלא שגם לא הוצגה לה כל אסמכתא תומכת; משכך, לא ראיתי מקום לשעות לטענה זו, שנטענה בפניי כלאחר יד, שעה שעומדת מנגד החזקה בדבר תקינות המעשה המנהלי, ומשלא ניתן על ידי המערער כל הסבר לנסיבות החתימה, והמערער לא ערך במועד, בירור בדואר בעניין זה".

אדגיש כי המבקש טען כי שהה במקום העבודה בשעה הרשומה על גבי אישור המסירה, טענה זו ניתן היה להוכיח בנקל אולם לא הוצגו בפניי כל אינדיקציות בעניין.

כן אציין כי תמונה בעיני טענת המבקש כי הגיש בקשה להישפט באמצעות בא כוחו הקודם וכי אך האחרון לא קיבל הזמנה לדין, שכן המבקש כלל לא טרח לציין את שמו של בא כוחו הקודם או לצרף תצהיר מטעמו. בהקשר זה אדגיש כי אף במקרים בהם הוכח שנהג מסר את הטיפול לאחר, לא התקבלה הטענה כי המבקש יצא מידי חובתו. בענייניו, מקום שהמבקש לא טרח להצביע על זהותו של עו"ד הקודם אשר טיפל בבקשה - הרי שבבחינת קל וחומר המבקש לא יצא מידי חובתו. המבקש הגיש את בקשתו להישפט, ולא יעלה על הדעת כי בחלוף כשנתיים מאז הגשת הבקשה, המבקש יישב בחיבוק ידיים, ולא יטרח לערוך בירור כלשהו באשר לגורלו של התיק; בהקשר זה ראה עפ"ת 51943-07-23 אבו חרוב נ' מדינת ישראל (22.1.2024), שם נקבע:

" כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד".

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

(ההדגשה אינה במקור)

באשר לטענה בדבר עיוות דין, הרי שגם טענה זו דינה להידחות.

חרף כפירת המבקש במסגרת בקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר, ופירוט הקשיים הראייתיים, הרי שעיון בדו"ח מלמד כי עסקינן בדו"ח הכולל פירוט די מקיף של נסיבות המקרה ושל אופן ביצוע האכיפה, על כן אין ממש בטענת המבקש בדבר קיומם של קשיים ראייתיים. כמו כן, כידוע בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט אמור לבחון את כל המסכת הראייתית אשר הונחה בפניו; בעניין זה אפנה לעפ"ת 26770-11-23 ג'ומעה נ' מ"י, שם נקבע כי:

"בית המשפט בשלב זה, אינו נדרש לפתוח את מסכת הראיות, שכן מדובר בבחינה שנעשית לאחר מתן גזר הדין, וכאשר למערער כבר ניתן יומו בבית המשפט, אך הוא בחר (לטענתו בשל בלבול ביומן) שלא לנצל את יומו".

זאת ועוד, אמנם המבקש כפר בביצוע העבירה במעמד רישום הדו"ח, אך אין בכך כדי להוות נימוק לעיוות דין, ראה דבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 1773/04 אלעזברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.04) שם נקבע כי:

"העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא".

כן ראה קביעת בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 42317-04-24 זובידאת נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

"כפירתו של המערער בדברי השוטר, אינה הופכת את התשתית הראייתית על פניה, שהרי לפי שיטה זו כל הכופר הרי שיש לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו, ולא היא".

טענת המבקש כי בעקבות הנקודות שהוטלו עליו במסגרת הדו"ח נשוא הבקשה רישונו נפסל, אין בה כדי להועיל לו, ושוב די להפנות בעניין זה לרע"פ סאלם אשר צוטט לעיל, מה גם שנקבע באופן עקבי בפסיקה כי צבירת נקודות לחובת נהג אינה מבססת עיוות דין ואין בה כדי להוות עילה לקבלת בקשה להארכת מועד להישפט וזאת מתוך רצון להימנע מיצירת מסלול עוקף משרד הרישוי.

לאור כל האמור, הבקשה נדחת, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשפ"ה, 10 יוני 2025, בהעדר הצדדים.